

Олена Мамчич народилася в м. Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Доцент кафедри слов'янської філології Чернігівського педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Літературний редактор, перекладач. Автор 80 наукових публікацій та п'яťох поетичних збірок. Член літературної спілки "Чернігів" і Всеукраїнської творчої спілки "Конгрес літераторів України".

КОНСТАНТА

Глибока блакить кольорів осені, нетривка велич землі, що готується до зустрічі з юністю весни, падіння в яскраву зірковість літа – усе це є КОНСТАНТОЮ вічного життя, яке дивує своєю швидкоплинністю. Безмежність шалених вітрів, неквапливість наскрізних дощів – КОНСТАНТА почуттів, від радощів до болю...

КОНСТАНТА віри, надії й любові у непереможному прагненні людини до самопізнання, сприйняття ідеалу доброти і відчуття себе тільки нікчемною частиною неоглядного всесвіту...

Залишаймося ж у пам'яті одне одного чесними, щирими тією повною почуттів, із якою є приреченими пройти своєю та чужими долями...

* * *

Крик безголосий – хибне перемир'я чужих стандартів благості й добра, і прийде сум спізнілого дозвілля, якщо настане милості пора... Хоча свічки ще встигнем запалити, а все одно життів не повернуть... Вони пішли, а ми – лишились жити і пізнавати біль земний і суть...

* * *

Благання весен не навчило жить, не розірвавши коло веселкове, причи себе і вірить, і любить, повіривши у суть свою і слово...

* * *

У спогади поринула земля, вона відчула стиглий біль і спеку, рухлива воля, наче немовля, лоскоче душу – сонце йде до Мекки. Грішити треба, аж до самоти, у тих турботах очманіють бренди, віддай борги, а очі бідноти усім простять нещирості моменти. І ти злукавиш, адже знов – один, в бурхливих ріках серце шаленіє, і скло, заляпане парадністю вітрин, іржавим брудом нас, глухих, накриє. Отож згадаймо, братіє, себе, ми йшли колись у прапорах червоних, залитих кров'ю (і тебе залле), а на церквах безсилих вили дзвони... Хіба ж забудемо оті круті часи й прапороносців, відданих ідеям? І той шматочок хліба відкуси – згадай голодомор – іде він!.. Голодомор у душах і серцях, голодомор у пам'яті турботах, голодомор в брудних чужих думках, голодомору чую сумні кроки...

* * *

Живеш, як неук, в давніх засторогах, ярмом життя у пастках сірих днів, і вже не знаєш, де ж твоя дорога у молитвах замріяних богів. Кмітливе щастя дивиться у вікна, двобій триває у добрі зі злом, і ти, можливо, до недолі звикнеш і знов зустрінеш сірий бурелом. Та ще не вечір, ще всміхнеться доля, життя сюїта подарує мить, і час бажання, і терпку недолю, і вічність неба сонячних століть...

* * *

Існує слово джерелом натхнення, на світі білим ти живеш і я, блукають люди у безсмертних йменнях, і ще приймає гнів життя Земля. Здобута слава – тягарем на плечі, проблеми має гідність, віра й честь, і може статись, що за ранком вечір впаде на білий світ з глухих небес. Зотлілий час, спотворений століттям, загубить все рухливе в мить одну, а ти, любо, зеленавим віттям до себе кличеш на вітрила сну...

* * *

А серце звикло до бажань лукавих, що вихвалялись на вітрилах днів, у шаблях часу, в буреломах слави, у мерехтінні скривджених вогнів... Не маю звички обдурити долю, що вказує невідомі шляхи, о Боже, скільки маю з'їсти солі, щоби своїми стали вороги...

* * *

Нехай не все складалося завчасно, рядки газет журили крадькома, і літер біль паплюжив мову красну, здавалося, що влітку йде зима. Ти очманів від криги слів безвладних, неначе лід струну душі порвав, не відчував поради безпорадних, ланцюг з хрестом давно із ший зняв. І довелося слухати промову нещирих і замріяних щедрот, у гурті слів премудрих бачив знову, як народився той чужий народ. Він ще живий на шпальтах

сьогодення, іще блукає в царині надій, не позабувши рід святий і ймення, життя століть залатаний сувій...

* * *

Застрягли ми в чутках балаканини, не можемо вже зупинити рух думок стрімких, що пнуться, швидкоплинні, а вітер чистий теж немовби вщух. Де ж ви, німі герої сьогодення? Сховалися в тенетах мудрих слів? І лише час, нові блукають ймення, й запал гарячий у плітках згорів. Невже простили всім гріхи торішні і віримо тим голосам з небес? Шлемо прокльони в душі вічно грішні і надягаємо невинний срібний хрест. О Боже ж мій! Ти, мабуть, зупинився від сварок тих і втратив майбуття і миті кожної за нас, лихих, молився, благаючи пристойного життя? А небо слухало ті жалощі безвинні і, мабуть, плакало, хитаючи дощі, і щиро вірило блаженному молінню, осіннє сонце навіть впало у куці. Прости за все дітей своїх безродних, не гнівайся на нас за те, що ми такі, не полишай душі свого народу, прости за все і відпусти гріхи...

* * *

Блаженних депутатів голос чути, блокують совість на теренах днів, країна знову – у моральній скруті, народ безтямний наче одурів. Все терпить: і знущання, і отруту, і слів гірких блукання у п'їтмі, любов нещирю і ненависть люту, і чад промов у сонячній луні. Невже усе коли-небудь скінчиться? То як же жити будемо тоді? Молись, народе, не спиняй молитви, бо ж бути капостям, нещастям і біді. Прости усе їм, рекрутам зухвалим, котрі спасіння бачать у грошах... Невже не вистачить того, що вже накрали, без Бога в серці, з вогником в очах?..

* * *

Зухвалих радощів не вистачає серцю і посмішок незграбних, і вогню, коли благанням у гріхах відвертих хвилини гостроверхі зупиню. Впаду – і на коліна стане юність, і зрілість забажає теж піти, від неї відсторонено відсунуь – і опинюь самотністю в п'їтмі. За все життя не сплачено й копійки, у грозах зупинилася весна, і щирі зими у безсилах мріях засвітять зорі на ранкових снах. Прости мене, блаженна сива доле, ти все дала, так, як звелів Господь, я прийняла шифровані паролі, душі своєї незрадливу плоть. І все пройду, і все почну спочатку, ще вистачить і серця, і вогню... І знову небо зріже правду-матку, що у словах сміливих зупиню. Дай, Боже, сили ти мені й надалі, не зупини років блаженний біг, відвертість серця, зоряні хорали, і дай все те, що дати ще не встиг...

* * *

У мріях сонця – вічний білий світ, і зелен сад улітку плодоносить, і вранішній пташиний переліт, і листя жовте, як вирує осінь... Це все – життя, що пестить кожну мить, в роках блукаємо, неначе навіжені, і огортає нас жага століть, і сивий дощ хапаємо у жмені... Благаймо ж Бога: подаруй роки, продовжи щастя мандрувать землею, у барвах неба – щирих днів рядки і мудрий погляд Долі – без елею...